

Número 1 a la llista de *best-sellers* del *The New York Times*

UN FET ABSOLUTAMENT EXTRAORDINARI

*Una novel·la
que et sorprendrà*

HANK GREEN

HANK GREEN

UN FET
ABSOLUTAMENT
EXTRAORDINARI

Una novel·la

Traducció d'Àlex Gombau i Arnau

Fanbooks

Títol original: *An Absolutely Remarkable Thing*

© del text: Hank Green, 2018

© de la traducció: Alexandre Gombau i Arnau, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., 2019

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

«Call Me Maybe» © Carly Rae Jepsen, Ramsay, Tavish Crowe; «Don't Stop Me Now» © Freddie Mercury; «Years» © David Bowie. Lletres reproduïdes amb permís. Drets internacionals respectats.

Tots els drets reservats.

Primera edició: abril del 2019

Fotocomposició: Realització Planeta

ISBN: 978-84-17515-26-3

Dipòsit legal: B. 4.943-2019

Imprès a Catalunya

Aquest llibre és una obra de ficció. Els noms, els personatges i els incidents o bé són producte de la imaginació de l'autor, o bé s'han fet servir de manera fictícia; per tant, qualsevol semblança amb persones reals, tant vives com mortes, empreses, esdeveniments o llocs és pura coincidència.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

Mireu, sóc conscient que sou aquí disposats a llegir un relat èpic d'intriga, misteri i aventura, amb morts per poc i morts del tot; però, per arribar a tot plegat —llevat que vulgueu saltar directament al capítol 13..., ja que no sóc qui per dictar-vos el camí—, haureu d'assumir el fet que jo, l'April May, a més de formar part d'una de les històries més importants que han passat a la humanitat, sóc també una dona de poc més de vint anys que ha comès uns quants errors. Però resulta que us tinc sota peu, ves quina sort. La història és meua i, per tant, us la puc explicar com vulgui. Això vol dir que m'heu de comprendre a mi, no pas simplement el relat; així doncs, que no us sorprengui si hi trobeu una mica de drama. Intentaré explicar-vos-ho tot amb franquesa, però també hauré d'admetre un cert biaix a favor meu. Si en traieu res clar, de tot plegat, és molt probable que no us decanteu ni per una banda ni per l'altra, sinó que senzillament entengueu que sóc (o almenys era) humana.

I jo em sentia ben poca cosa més que humana mentre baixava pel Carrer 23 a tres quarts de tres de la matinada, després d'una jornada de setze hores a l'empresa emergent que, gràcies al contracte de merda que vaig signar, continuarà en l'anonimat. Anar a l'escola de Belles Arts podria semblar una decisió financera desastrosa, però en realitat només és així si

heu d'aconseguir un fotimer de préstecs per a estudiants per pagar-vos una formació d'allò més tocada i posada. Naturalment, jo havia fet ben bé això. Els pares se'n sortien força dirigint un negoci que proporcionava equipament per a explotacions lleteres de mida petita o mitjana. Com ara aquelles endergues que enganxen a les vaques per treure'ls la llet; doncs ells les venien i les distribuïen. Hauria estat un encert, o prou bo, no endeutar-me i anar a una escola pública. Però no ho vaig fer. Em vaig endeutar. Fins al coll. De manera que, després de saltar d'una especialitat a una altra (Publicitat, Belles arts, Fotografia, Il·lustració) per, finalment, quedar-me amb la vulgar (però com a mínim útil) llicenciatura en Disseny Gràfic, vaig agafar la primera feina que em va permetre abandonar l'habitació de casa els pares al nord de Califòrnia i viure a Nova York.

Aquesta feina era en una empresa emergent condemnada al fracàs, producte de la inesgotable font de riquesa de gent d'upa que únicament saben imaginar el somni més insuls que un paio folrat de diners pot imaginar: ser encara més ric. I, per descomptat, treballar en una empresa emergent vol dir que es forma part de la «família»; és a dir, sobretot quan les coses surten malament, o quan se superen les dates límit, o quan a un inversor li agafa una neura, i simplement has de plegar a les tres de la matinada. Cosa que, si he de ser sincera, odiava. Ho odiava perquè l'aplicació de gestió del temps de la companyia era una ximpleria i, en el fons, no ajudava ningú. Ho odiava perquè sabia que ho feia únicament pels diners, i ho odiava perquè a l'empresa demanaven als empleats que es prenguessin la feina com si fos un projecte de vida, en comptes d'una jornada laboral i prou, amb la qual cosa no em quedava temps per invertir en projectes personals.

PERÒ...!

Ben mirat, la realitat era que treia rendiment de la meva llicenciatura fent disseny gràfic del bo a canvi d'un sou que m'arribava per pagar el lloguer d'un pis quan feia menys d'un any que havia acabat els estudis. El meu entorn de treball es podria definir tècnicament com criminal, i dedicava la meitat dels ingressos a dormir a la saleta del meu estudi, però podia anar tirant.

Ara us estic endinyant una bola. Perquè el meu llit era a la saleta, però sobretot passava la nit al dormitori (l'habitació de la Maya). No vivíem juntes, érem companyes de pis, i l'April del passat voldria que fos molt clara en aquest sentit. Que quina diferència hi ha entre aquestes dues coses? Bé, principalment, que abans de compartir pis no sortíem. Lligar-te la teva companya de pis és pràctic, tot i que també una mica estrany si heu viscut plegades durant bona part del temps d'estada a la facultat. Al final ens vam enrotllar i som parella des de fa més d'un any.

I si resulta que ja compartíeu pis, quan es planteja allò de «per què no anem a viure juntes»? Bé, pel que fa a la Maya i a mi, el que ens havíem plantejat va ser: «Per què no traïem el matalàs de segona mà de la saleta i així podrem mirar Netflix en un sofà?». I la meva resposta havia estat: «De cap manera, som simples companyes de pis que estan enrotllades». Per això encara teníem un llit a la saleta.

Us he dit que hi hauria drama.

Sigui com vulgui, tornem a aquella fatídica negra nit de mitjan gener. Aquella merda d'aplicació havia de tenir un nou llançament a l'App Store la setmana vinent i jo havia estat esperant les aprovacions finals d'alguns canvis en la interfície d'usuari, però..., tant és, a vosaltres no us importa..., era un pal de feina. En comptes d'arribar d'hora a l'empresa,

m'hi quedava fins tard, cosa que he preferit fer sempre. M'havia espremut el cervell fins a deixar-lo sec intentant interpretar indicacions vagues d'uns caps que no sabien distingir un mapa de bits d'un gràfic vectorial. Vaig fixar a la sortida de l'edifici —era un espai de cotreball, l'empresa ni tan sols tenia oficines de lloguer— i vaig caminar els tres minuts que em separaven de l'estació de metro.

Un cop a l'estació, la màquina em va rebutjar la targeta SENSE CAP MOTIU. En tenia una altra a la taula de la feina, i no estava gaire segura de quants diners hi havia al meu compte corrent, de manera que tot apuntava que hauria de refer caminant les diverses travessies fins a l'oficina per assegurar el tret.

El semàfor està verd, creuo el Carrer 23 i un taxi em toca el clàxon com si no pogués travessar el pas de vianants. Com vulguis, tio, el tinc verd. Em giro per enfilar cap a l'oficina i immediatament ho veig. Mentre m'hi acosto, es fa evident que és una escultura molt... i MOLT excepcional.

Vull dir que és IMPRESSIONANT, però també una mica «impressionant a l'estil Nova York», m'enteneu?

Com explicar el que em va fer sentir? M'imagino que... en fi... a Nova York la gent és capaç de passar deu anys fent realitat coses increïbles, coses que capten fidelment l'essència d'una idea amb tanta perfecció que de sobte el món es torna deu cops més clar. És bonica i imponent, i algú li ha dedicat una gran part de la seva vida. Les notícies d'aquí en parlen i tothom hi està d'acord, «QUE XULO!», i llavors l'endemà ho oblidem per alguna altra COSA ABSOLUTAMENT PERFECTA I EXTRAORDINÀRIA. Tampoc no és que això torni aquestes coses trivials o mediocres... Simplement és que hi ha un munt de gent fent una pila de coses excepcionals i, per tant, a la llarga, cansa una mica.

Res, doncs, que així és com em sentia quan el vaig veure...: un Transformer de tres metres d'alçada vestit amb cuirassa de samurai, i el formidable pit apuntant al cel just per sobre del meu cap. Era allà plantat, al bell mig de la vorera, ple de potència i vitalitat. Feia l'efecte que, en qualsevol moment, es tombaria per clavar-me al damunt aquella mirada buida i majestuosa. En canvi, va romandre allà parat, en un silenci gairebé sorneguer, com si el món no es meresqués la seva atenció. A la llum dels fanals, el metall era un mosaic de tonalitats negres mat com la nit i platejades com miralls. I sens dubte era metall..., no pas una disfressa de cartró pintada amb esprai. Estava meravellosament fet. Em vaig aturar aproximadament cinc segons, abans de començar a estremit-me pel fred i per la mirada d'aquella cosa i continuar caminant.

I llavors. Em vaig. Sentir. Com. Una. Cretina. Total.

Vull dir que sóc una artista que es deixa la pell en una feina summament tediosa per pagar un lloguer exorbitant i poder conservar el pis... i així romandre en un dels entorns més creatius i influents del planeta. Llavors, aquí, al bell mig de la vorera, em trobo una obra d'art d'allò més sorprenent, una instal·lació en la qual l'artista ha treballat, possiblement durant anys, perquè la gent s'aturi, la contempli i rumii. I aquí em teniu, endurida per la vida a la gran ciutat i per hores i hores d'esgotament mental barallant-me amb píxels, sense ni tan sols dedicar una segona mirada a una cosa tan magnífica.

Recordo aquest moment de manera molt clara i, per tant, m'hi esplaiaré una mica. Vaig tornar cap a l'escultura, em vaig posar de puntetes i vaig dir:

—Creus que hauria de trucar a l'Andy?

L'escultura, és clar, no va fer res.

—Simplement queda't aquí si li he de trucar.

I, per tant, vaig fer la trucada.

Però, primer, una mica d'informació sobre l'Andy!

Sabeu aquells moments en què la vida fa un gir i penses: «Seguríssim que continuaré en contacte i estimant-me d'allò més totes aquestes persones amb qui he compartit tantes coses durant tants anys, malgrat que la nostra vida canviï radicalment a partir d'ara», i llavors, acabes desfent-ne l'amistat a Facebook perquè ja no tornaràs a veure mai més a la vida aquest paio? Doncs l'Andy, la Maya i jo havíem aconseguit (fins ara) evitar aquest destí. La Maya i jo ho havíem fet ocupant els mateixos trenta-set metres quadrats. L'Andy, per contra, vivia a l'altra punta de la ciutat, i ni tan sols el vam conèixer fins al tercer curs. La Maya i jo, aleshores, anàvem a les mateixes classes perquè, bé, ens agradàvem molt. Evidentment procuràvem anar juntes cada cop que tocava fer un treball en grup. Però el professor Kennedy ens dividia en grups de tres, la qual cosa implicava fer equip amb un tercer a l'atzar. I ens va tocar l'Andy (o probablement, des de la seva perspectiva, li vam tocar nosaltres dues).

Jo sabia qui era l'Andy. M'havia format la vaga idea que es tractava, a grans trets, «del típic tio que es mostra més segur de si mateix del que li correspondria». Era escanyolit i amb una pallidesa tan exagerada que sobtava i tot. Em feia l'efecte que demanava que li tallessin els cabells a crits. Però li anava molt la broma i, en general, les seves bromes solien ser gracioses o perspicaces.

El treball en grup era el desenvolupament complet del producte inventat d'una marca desconeguda; l'embalatge era opcional, però ens calien diferents alternatives pel que feia al logotip i un manual d'estil (que és com un petit resum que explica com cal presentar la marca i quina tipografia i

quins colors cal fer servir en segons quines situacions). Vam donar per sobreentès que el faríem sobre una companyia fictícia, però molt de moda, que fabriqués texans de comerç just i ètic, amb butxaques completament inservibles o alguna cosa semblant. Ben mirat, hauria hagut de ser una empresa cervesera, perquè érem universitaris. Ens gastàvem una pila de diners cultivant els nostres gustos en cervesa i el nostre esnobisme en tot plegat.

I estic segura que és la direcció que hauríem pres la Maya i jo, però l'Andy era insuportablement tossut i, no sé com, ens va convèncer perquè construïssim la imatge visual de «Xiculot», un xiclet amb gust de cul. Al principi els seus arguments eren una ximpleria: com que no faríem coses guais quan ens graduéssim, valia més que no ens prenguéssim el treball gaire seriosament. Tanmateix, ens va convèncer quan es va posar seriós.

—Mireu, ties —va dir—, és molt fàcil fer que una cosa guai sembli guai; per això tothom tria aquesta mena de coses. A la llarga, però, el que és guai acaba sent un pal. I si podem fer que una bestiesa sembli prou bona? Que una cosa invendible sigui flipant? Aquest és el veritable repte. Aquí sí que cal tenir habilitat. Doncs demostrem-los que en tenim.

Ho recordo tan bé perquè aleshores va ser quan em vaig adonar que l'Andy tenia el seu què.

A la fi del treball no em podia estar de sentir-me una mica superior a la resta dels companys de classe, que es prenién els seus texans ajustats i les seves cerveses artesanes tan a pit. A més, el producte final feia una pinta genial. L'Andy era (jo ja ho sabia, però no li havia donat gaire importància) un il·lustrador amb un talent inusual. I això, sumat a la traça calligràfica de la Maya i al meu toc amb la paleta de colors, va donar un resultat excel·lent.

Així és com la Maya i jo vam conèixer l'Andy, i en donem gràcies a Déu. Sincerament, necessitàvem una tercera veu per equilibrar la intensitat en la nostra relació incipient. Després del treball del Xiculot, que a en Kennedy li va encantar tant que el va penjar a la pàgina web de l'assignatura, ens vam convertir en una mena de trio. Fins i tot treballàvem plegats en encàrrecs d'autònom, i de tant en tant l'Andy venia al pis i ens obligava a fer partides de jocs de tauler. I llavors ens passàvem el vespre xerrant sobre política, somnis o neguits. El fet que se li veiés que estava una mica penjat de mi en realitat no era cap problema, perquè ell sabia que jo ja tenia algú i, en fi, no crec que la Maya el veiés com una amenaça. Segons com, el nostre rotllo no s'havia trencat després de la graduació i vam continuar veient-nos amb el divertit, estranyot, llest i ximple de l'Andy Skampt.

A qui ara trucava a les tres de la matinada.

—Collons, April, són les tres!

—Ei, tinc una cosa que potser t'agradaria veure.

—Diria que pot esperar fins demà.

—No, és una passada. Porta la càmera... I en Jason no tenia focus?

En Jason era el company de pis de l'Andy (tots dos volien ser famosos a internet). Es gravaven donant canya als videojocs per a un petit públic, i tenien un podcast sobre les millors escenes de mort de la tele que també gravaven i penjaven a YouTube. Per a mi simplement semblava part d'aquesta malaltia incurable que pateixen tants païos blancs amb pasta quan creuen, malgrat la gran quantitat de proves en contra, que allò que el món necessita de totes totes és un altre podcast còmic de paio blanc. Potser queda cruel, però és el que em semblava aleshores. Ara, naturalment, sé com és de fàcil sentir que no hi pintes res si ningú et mira. Des

d'aleshores que escolto *Slainspotting* i ho trobo la mar de divertit.

—Un moment... què passa? Què he de fer? —va demanar.

—Ara et dic el que has de fer: acosta't al Gramercy Theatre i porta tant d'instrumental de vídeo d'en Jason com puguis, que no te'n penediràs. Per tant, que ni se't passi pel cap de tornar al videojoc de realitat virtual hentai al qual estaves jugant... Això és millor, t'ho prometo.

—Això ho dius perquè no has jugat a les *Cinc cireretes màgiques*, April May. Oi que no?

—Jo ja penjo... I tu seràs aquí en cinc minuts.

I vaig penjar.

Força gent que no eren l'Andy van passar mentre l'esperava. Manhattan és menys legal que abans, ja hi pots comptar, però encara és una part de la ciutat que no dorm mai. També és la ciutat de «Jo vaig a la meva bola. Tu vigila i no m'emprenyis». La gent adreçava una ràpida ullada a l'escultura i passava de llarg, tal com jo havia estat a punt de fer. Vaig procurar semblar ocupada. Manhattan és segura, però això no vol dir que una dona de vint-i-tres anys, tota sola al carrer a les tres de la matinada, no hagi de tenir algun ensurt casualment.

Vaig haver de passar uns quants minuts amb l'escultura. Manhattan no està mai totalment a les fosques, hi ha força llum, però les penetrants ombres i la mida de l'escultura feien difícil entendre-la, en realitat. Era colossal. Probablement pesava uns quants centenars de quilos. Em vaig treure el guant i la vaig tocar, i vaig trobar que el metall no estava fred, encara que pogués sorprendre. Ni tampoc calent, ben bé, sinó dur. Li vaig clavar un petit cop a la pelvis i no va fer el so de campana que m'esperava. Va ser més aviat sec, seguit

d'un lleu bronzit. Vaig començar a pensar que formava part de la intenció de l'artista..., que l'objectiu era que la gent de Nova York interactués amb aquest objecte..., que en descobrí les propietats. Quan vas a l'escola de belles arts, reflexiones un munt sobre finalitats i intencions. Era com un estat predeterminat: MIRA ART → CRITICA ART.

Finalment vaig deixar de fer crítica i em vaig dedicar a observar. Començava a captivar-me. I no només com a creació d'algú, sinó per la manera com et feia apreciar el bon art... simplement per gaudir-ne. Era molt diferent d'altres coses que havia vist. I agosarada amb el seu «aire de Transformer». És a dir, que a mi m'hauria intimidat fer res que visualment evoqués robots mecànics en algun sentit... Ningú no vol que comparin la seva obra amb una cosa que és una «tendència dominant». És el pitjor que et pot passar.

Però aquesta peça anava molt més enllà. Semblava sortida de qualsevol lloc menys d'un taller, fos d'escultor o no. Estava completament embadalida mirant-la quan l'Andy em va fer espavilar.

—Què collons... —Duia penjades una motxilla i una càmera amb tres corretges, i portava a les mans dos trípodos.

—Sí —vaig dir ajuntant molt els llavis.

—És. BRUTAL.

—Ja ho sé... El que menys m'agrada és que gairebé l'he passat de llarg. Només he pensat: «Vaja, una altra bogeria novaïorquesa», i he seguit el meu camí. Però llavors he comprès que no havia vist ni sentit res sobre el tema, i com que..., ja m'entens, sempre estic a l'aguait per si veig alguna cosa que et pugui servir per al teu gran vídeo viral, se m'ha acudit que potser voldries la primícia. I te l'he estat vigilant fins que arribessis.

—Així doncs, has vist aquesta grandíssima obra d'art tan

bonica i potent, i qui t'ha vingut al cap si no l'Andy Skampt?
—S'apuntava el pit esprimatxat amb els polzes.

—LOL —vaig etzibar sarcàsticament—. De fet, m'he imaginat que et faria un favor, i aquí el tens; per tant, i si ens limitem a donar les gràcies?

Una mica desanimat, em va lliurar un trípode.

—Bé, comencem instal·lant tot això. Posem-nos a la feina abans que els torrats de Channel 6 hi ensopeguin per casualitat i ens robin la primícia.

En cinc minuts la càmera estava instal·lada, un focus alimentat amb bateries estava engegat i l'Andy s'enganxava el micro a la solapa. No semblava tan penjat com a l'escola. Havia deixat de dur gorres de beisbol poca-soltes i havia renunciat a aquelles tallades de cabells sense forma (o simplement estranyes) per pentinar-se els curts rínxols de manera que s'avinguessin prou amb la forma de la cara. Tanmateix, tot i que era vint centímetres més alt que jo, i gairebé de la meua edat, encara semblava un xitxarel·lo cinc anys més jove.

—April —va dir.

—Sí.

—Em penso que hauries de ser tu.

Probablement vaig respondre amb un gruny contrariat.

—Qui es posés davant la càmera, vull dir.

—Tio, és el teu somni, no pas el meu. Jo no sé ni una merda sobre YouTube.

—És que... vejam... —Mirant enrere, és possible, tot i que no l'hi he preguntat mai, que tingués idea de les repercussions que tindria tot plegat. Potser no fins a l'extrem que va assolir, és clar, però sí fins a cert punt.

—Ei, no et pensis que et guanyaràs els meus favors donant-me fama a internet. Ni tan sols m'interessa.

—D'acord, però no tens ni fava de com fer anar aquesta càmera.

Jo intuïa que només era una excusa, però no me n'imaginava el motiu.

—No sé què fer al darrere de la càmera, però tampoc no sé què fer al davant. Sou en Jason i tu, els que es passen tot el dia a internet. Jo amb prou feines tinc Facebook.

—Tens Instagram.

—Això és diferent. —Vaig fer un somris de complicitat.

—En realitat, no. Salta a la vista que et mires molt tot el que hi penges. No enganyes ningú. Ets una noia digital, April, en un món digital. Tots sabem actuar.

Que Déu beneeixi l'Andy per no tenir pèls a la llengua. Tenia raó, és clar. Jo feia els possibles per passar de les xarxes socials, ja que preferia donar una ullada a les galeries d'art que no pas a Twitter. Però no n'estava tan desconnectada com pretenia fer veure. Que em burxessin maniàtics d'internet formava part de la meva mania a internet. Malgrat això, diria que tant l'Andy com jo vèiem que ell intentava forçar les coses.

—Andy, de què vas?

—És que... —va respirar fondo— em penso que l'artista hi sortiria guanyant si hi surts tu. Jo sóc un carallot de l'hòstia, sé el que semblo. La gent no em prendrà seriosament. Tù sí que sembles una artista, amb aquesta fila i els teus pòmuls. Sembla que sàpigues de què parles. Perquè en saps, i t'expresses la mar de bé, noia. Si ho faig jo, semblarà una broma. A més, ets tu qui ho ha trobat, i em sembla més lògic que surtis tu davant la càmera.

A diferència dels meus companys de classe que es van graduar a la llicenciatura de Disseny, a mi m'obsessionaven molt les belles arts. I si us pregunteu quina diferència hi ha,

doncs les belles arts és l'art que existeix per si mateix. L'art per l'art. El disseny és l'art que pretén anar més enllà. És com l'enginyeria visual. Vaig començar l'escola centrant-me en les belles arts, però cap a la fi del primer semestre vaig decidir que algun dia potser voldria tenir una feina. De manera que em vaig canviar a Publicitat, que odiava, i per això vaig tastar un grapat d'altres especialitats fins que em vaig donar per vençuda i vaig optar per Disseny. Però encara invertia molt més temps i energies a l'escena de les belles arts de Manhattan que qualsevol dels meus companys de disseny. Cosa que explica en part la meva desesperació per quedar-me a la ciutat. Potser semblarà una ximpleria, però el simple fet de tenir vint anys i escaig i ser a Nova York em feia sentir important. I encara que no fes art autèntic, almenys me'n sortia en aquesta ciutat no fent res que tingués a veure amb les punyetes del negoci de la llet dels pares.

Al capdavant, com que l'Andy no mostrava cap intenció de deixar-ho córrer, vaig decidir que no n'hi havia per a tant. Així doncs, em vaig passar el micro per sota de la brusa... El cable estava tebi en haver estat en contacte amb el cos de l'Andy. El focus m'enlluernava i amb prou feines podia veure l'objectiu de la càmera. Feia fred, bufava una mica de vent i estàvem sols a la vorera.

—Preparada? —va dir ell.

—Passa'm aquell altre micro —vaig demanar tot assenyalant una bossa oberta a terra.

—El teu ja tira, no et cal.

Jo no tenia ni idea de què m'estava dient, però ho intuïa.

—No, només com a crossa... Així puc... entrevistar-la?

—Ah... guai... —Em va passar el micròfon.

—Molt bé.

—Bé, gravant.